

ХАУЪРД ЛЪВКРАФТ ДАГОН

Превод от английски: Адриан Лазаровски, —

chitanka.info

Пиша това при голямо душевно напрежение, тъй като след тази нощ повече няма да ме има. Останал без пукната пара и почти изчерпал запаса от наркотик, който единствен ме крепи, аз не мога да издържам повече на страданието и смятам да се хвърля от прозореца върху мръсната уличка. Не си мислете, че щом съм зависим от морфина, съм безволев или деградирал тип. Когато прочетете тези набързо нахвърлени редове, вероятно ще се досетите, макар и никога да не разберете напълно, защо трябва да ме сполети забвение или смърт.

Пощенският кораб, на чийто борд бях като завеждащ товара, стана жертва на немски рейдер в един от най-пустинните райони на Тихи океан. Световната война бе едва в началото си и океанските сили на Германия още не бяха достигнали своето сетнешно падение; корабът ни бе законен военен трофей, а към нас се отнасяха със съответната коректност и уважение, полагащи се на военни пленници. Режимът беше толкова либерален, че пет дни след нашето пленяване аз успях да избягам в малка лодка с достатъчно вода и провизии за дълго време.

Когато най-накрая се почувствах свободен сред океанската шир, почти нямах представа за своето местоположение. Никога не съм бил компетентен навигатор, само смътно се досещах по слънцето и звездите, че се намирам на юг от екватора. За географската дължина не знаех нищо; не се виждаше никакъв остров или брегова линия. Времето се бе запазило ясно и безброй дни аз се носех безцелно под прежурящото слънце в очакване да срещна минаващ кораб или да бъда изхвърлен на брега на някоя обитаема земя. Но не се появяваха нито едното, нито другото, и аз започнах да изпадам в отчаяние от своята самота.

Промяната настъпила, докато съм спял. Никога няма да узная подробности за случилото се, тъй като сънят ми, макар неспокоен и изобилстващ от съновидения, е бил продължителен. Когато накрая се събудих, открих, че съм затънал наполовина в слузеста черна тиня, стелеща се, доколкото можех да видя, сред вълнообразна монотонност, а лодката бе затънала в адската киша недалеч от мен.

Вероятно ще си помислите, че първата ми реакция на тази радикална и неочаквана смяна на пейзажа е била изумлението, но аз бях по-скоро изплашен, отколкото удивен, тъй като във въздуха и в

гниещата почва имаше нещо до такава степен зловещо, че пронизваше всяка фибра на тялото ми. Цялата местност бе осеяна с туловища на мъртви риби, както и с някои неописуеми останки, подаващи се туктам от гнусната кал. Впрочем аз изобщо не се надявам да предам с прости думи неизразимата тайнственост, витаеща из абсолютната тишина и безпределна пустош. Не се долавяха никакви звуци, а в зрителното поле присъстваше само безграничната черна слуз, застиналост и еднообразие, които предизвикваха отвращение и страх.

Слънцето припичаше безжалостно и ми се струваше почти черно в своята безоблачна суровост; в него сякаш се отразяваше мастиленото блато изпод краката ми. Докато пропълзвах към заседналата лодка, осъзнах единственото възможно обяснение на случилото се. Вследствие на небивало вулканично изригване част от океанското дъно е била изхвърлена на повърхността, разголвайки това, което милиони години се е таило под непроницаемите водни дълбини. Размерите на тази нова земя, надигнала се изпод мен, бяха толкова внушителни, че аз не можех да чуя дори и най-слабия шум от бушуващия океан, макар да напрягах слуха си. Не се виждаше и морска птица, която да рови сред въргалящата се наоколо мърша.

Няколко часа седях замислен и угрижен в лодката, докато слънцето се движеше из небесните простори. Постепенно под въздействието на сухото и горещо време почвата стана не толкова лепкава и сигурно скоро щеше да бъде подходяща за малки разходки. Нея нощ спях малко, а на следващия ден си приготвих запас от храна и вода за пътешествие в търсене на изчезналия океан и на личното си спасение.

На третата сутрин почвата бе достатъчно суха, за да се придвижвам по нея без усилия. Рибешката воня бе отвратителна, аз обаче бях зает с много по-важни проблеми, за да обръщам внимание на такива дреболии, затова смело тръгнах напред към неизвестната цел. През целия ден се движех все на запад, воден от далечен хълм, издигнал се високо над всичко останало. Нощта прекарах под открито небе, а на следващото утро продължих пътя си към хълма, който едва-едва бе помръднал. На четвъртата вечер стигнах до подножието на възвишението — доста по-високо, отколкото ми се бе сторило първоначално; долината подчертаваше още повече открояващата се

релефност. Твърде изморен, за да се заизкачвам, заспах в неговата сянка.

Не зная защо онази нощ сънищата ми бяха толкова бесни, но още преди нащърбената и странно подута луна да се извиси над равнината, аз се събудих облян в студена пот и реших да не заспивам повече. Кошмарните видения, явили ми се насън, бяха твърде ужасяващи, за да ги преживея отново. На лунната светлина видях колко неразумно е било решението ми да пътувам през деня. Лишено от блясъка на палещото слънце, моето пътешествие би ми струвало много по-малко енергия. Вече се чувствах напълно готов да започна катеренето, смутило ме по време на залеза. Взех провизии и се отправих към билото на хълма.

Вече споменах, че ненарушената монотонност на равнината предизвикваше у мен ужас; смятам обаче, че този ужас стана много по-голям, когато се добрах до върха на възвишението и надзърнах в намиращата се на другата страна пропаст, чиито тъмни недра луната не бе осветила изцяло. Взирайки се в бездънния мрак на вечната нощ, аз се почувствах на края на света. Обхваналият ме ужас бе прорязан от интересни спомени за „Изгубения рай“ и за страховитото изкачване на Сатаната през непристъпните му владения.

Междувременно луната се издигаше все по-високо и аз започнах да различавам, че склоновете на долината не са съвсем перпендикулярни, както си ги представях. Издатините и оголените камъни образуваха удобни стъпала за спускане, а след неколкостотин метра наклонът ставаше сравнително по-лек. Тласкан от импулс, който не бих могъл да обясня, аз залазих с усилия надолу и застигнах на полегатия склон, надникнал в дълбините, където не бе прониквал лъч светлина.

Неочаквано вниманието ми бе привлечено от гигантски предмет на противоположния склон, издигащ се на стотина метра пред мен и искрящ в бяло на светлината на лунните лъчи. Въобразявах си, че е само огромен камък, но ясно виждах, че неговите очертания и разположението му не са изцяло работа на Природата. Повнимателният оглед ме изпълни с чувства, които не бих могъл да изразя; защото въпреки колосалните му размери и местоположението в бездната, зейнала още когато светът е бил млад, аз осъзнах, че пред

мен е един монолит с правилна форма, чието масивно туловище познава не само изработката, но и поклонението на разумни същества.

Изумен и изплашен, но обладан от вълнението на археолога, аз се огледах наоколо. Луната, вече в зенита си, светеше зловещо и ярко над каменните стръмнини, обрамчващи бездната, и разкриваше водна ивица на дъното, виеща се извън погледа в двете посоки и почти докосвайки краката ми. На другата страна на пропастта неголемите вълни миеха подножието на циклоповия монолит, на повърхността на който вече можеха да се различат стенописи и изсечени груби фигури. Надписите бяха на непознати за мен йероглифи и не приличаха на нищо, което съм срещал в книгите; в по-голямата си част бяха обикновени морски символи като риби, змиорки, октоподи, ракообразни, мекотели, китове и тям подобни. Някои образи очевидно представляваха водни същества, непознати на съвременния свят, но чиито разлагащи се останки бях забелязал на издигналата се от дъното на океана равнина.

Резбата беше толкова изкусна, че почти ме омагьоса. Независимо от разделящата ивица вода, ясно се виждаха гигантски барелефи, чиито сюжети биха събудили завист и у един Доре. Стигнах до извода, че тези пиктограми изобразяват хора или поне човекоподобни същества, въпреки че бяха показани плуващи като риби във водите на някаква морска пещера, или покланящи се на каменно светилище, намиращо се също под водата. За техните лица и форми не съм в състояние да говоря с подробности, защото дори споменът за тях ме докарва до загуба на съзнание. Бяха дяволски човешки като силует, с изключение на ципестите ръце и крака, уродливо широките и увиснали устни, изцъклените, изпъкнали очи и други особености, самото споменаване на които е противно.

Любопитно бе, че размерите им изобщо не съответстваха на околната обстановка; едно от съществата например бе изобразено да убива кит, по-голям от самото него. Като отбелязах тяхната гротескна същност и невероятни размери, аз реших, че пред мен са въображаемите богове на някое примитивно племе на моряци или рибари; някое племе, последният потомък на което е изчезнал епохи преди първият праотец на пилтдаунския или неандерталския човек да бъде роден. Обхванат от благоговееен страх пред откритата се за миг картина на древността, стояща отвъд предположенията и на най-

смелия антрополог, аз гледах вцепенен и замислен как луната хвърля странни отблясъци върху тихия канал пред мен.

Тогава внезапно го видях. Повърхността едва трепна и нещо се издигна над тъмните води. Огромно, приличащо на Полифем и отвратително, то се спусна като ужасяващо чудовище от нощните кошмари към монолита, протегнало гигантските си люспести ръце, докато накланяше страшната си глава и издаваше причудливи отмерени звуци. Мисля, че точно в този момент изгубих разсъдъка си.

Помня малко от неистовото си изкачване по склона и скалата, както и от безумното пътуване обратно до заседналата лодка. Май през повечето време нещо пях, а когато не можех да пея, се смеех. Имам смътни спомени за голяма буря, разразила се скоро след като се добрах до лодката. Във всеки случай знам, че чух трясъци на гръмотевици и други звуци, които Природата издава в моменти на силен гняв.

Когато излязох от сенките, се намирах в болница в Сан Франциско. Там ме докарал капитанът на американски кораб, натъкнал се на лодката ми в открито море. В бълнуването си бях казал много, но открих, че на думите ми не бе обърнато внимание. Моите спасители не знаеха нищо за възможно вулканично изригване в открития Пасифик, а и аз не сметнах за необходимо да настоявам за нещо, в което те не биха повярвали. Веднъж срещнах един известен етнолог и го удивих с причудливите си въпроси, засягащи древната филистимска легенда за Дагон, Бога-Риба, но скоро разбрах, че този учен е безнадеждно консервативен и спрях да разпитвам.

Обикновено през нощта, особено когато луната е подута и нацърбена, аз виждам това същество. Опитах да се спася от него с морфин, но наркотикът ми даде само временно успокоение и после ме превърна в свой роб. Затова сега съм решил да сложа край на всичко, като опиша подробно случилото се — за сведение или за презрително забавление на хората. Често се питам дали всичко не е било само халюцинация, пристъп на треска, докато съм лежал и бълнувал в лодката под палещото слънце след бягството от немския крайцер. Много пъти съм си задавал подобни въпроси и винаги в отговор ми се явява страховито и ярко видение. Не мога да мисля за морските дълбини, без да потръпна за непознатите същества, които в този момент сигурно пълзят и газят из слузестите леговища и се покланят

на древни каменни идоли, свои собствени противни изображения върху подводните обелиски от наквасен гранит.

Сънувам деня, когато те ще се надигнат от водните талази, за да повлекат натам в кървавите си нокти жалките останки на хилавото и изтощено от войни човечество — деня, когато земята ще потъне в бездните и мрачното океанско дъно ще се възцари над вселенската преизподня.

Краят ми е близо. Чувам шум зад вратата, сякаш нечие исполинско хлъзгаво тяло се блъска с грохот о нея. Но то не ще ме намери тук! Господи, ОНАЗИ РЪКА!

Прозорецът! Прозорецът!

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.